

Můj příběh

Začátek

Na přelomu února a března 2020 jsem našel ve schránce obálku. Byla to pozvánka z nemocnice (na 27. března) na urologickou ambulanci. Nikdy před tím jsem z nemocnice žádnou pozvánku nedostal, a tak jsem nevěděl o co může jít, ale měl jsem tušení nějakých obtíží. Ve stanovený den jsem se od doktora dozvěděl, že z poslední kontroly mám zvýšenou hodnotu PSA¹ (5,9) a že v rámci vyloučení rakoviny prostaty je třeba udělat biopsii. Termín byl stanoven na 22. dubna, a za týden jsem byl pozván na výsledky. Výsledek byl: Jeden z odebraných vzorků je pozitivní. Hned mi bylo sděleno, co bude následovat. CT břicha, RTG plic a s výsledky na onkologický do krajské nemocnice. Byly mi naznačeny možnosti léčby – chemoterapie, ozařování, operace, případně kombinace jmenovaného. Vyslechl jsem všechno jak ve snu a nebyl schopen jakéhokoliv dotazu. Až doma mi došlo, co jsem se dozvěděl. Najednou na mě dolehly všechny strachy z této informace. A otázka, PROČ já?

Skutečný začátek

Jako malý kluk jsem věřil na Ježíška, anděla Strážníčka a někde jsem tušil i Boha, který na všechno dohlíží. Maminka mě naučila dětskou modlitbu, kterou jsem si před spaním odříkával. S nástupem do školy jsem se dozvěděl, že Ježíšek neexistuje a že je to jen pohádka pro malé děti. No a protože já už jsem byl „velký chlap“, tak logicky ostrouhal i andělíček Strážníček a Bůh.

Přesto jsem ale rád při pohledu na hvězdnou oblohu „fantazíroval“. Říkal jsem si, jestli v té dálce něco je a jak to tam asi vypadá. Zároveň se u mě začal projevovat zájem o techniku a vyústilo to, po skončení základky, v přihlášení ke studiu na střední elektrotechnickou školu. Tady už žádné „fantazírování“ nepřicházelo v úvahu. Platilo jen to, co se dalo spočítat, změřit, zvážit.

Následoval scénář, shodný s většinou mých vrstevníků té doby. Ukončení studia, nástup do zaměstnání, vojna a návrat z vojny, nástup do zaměstnání, svatba, rodina. V ničem jsem nevybočil, a tak jsme rok po svatbě přivítali na svět prvního syna a za rok druhého. Byli jsme čtyři a mojí ctižádostí bylo mít vlastní dům.

Po deseti letech manželství jsme získali stavební pozemek a začali stavět. Byl rok 1982 a v té době se většinou stavělo svépomocí, za pomoci rodiny a přátel. Všechno se obtížně shánělo, a tak jsem si během stavby užil. Fyzická práce se nakonec ukázala jako to, co mi vadilo nejmíň. Rodiče měli hospodářství a já byl zvyklý pracovat. To, co mě vyčerpávalo, byla psychická zátěž. Neustálý stres ze zajišťování materiálu a řemeslníků, protože ne všechno jsem byl schopný udělat sám, nebo s pomocí rodiny. Stavěli jsme čtyři roky. Vlastně tři, protože jeden rok jsem nedobrovolně vynechal.

Přes zimu jsem měl vždycky trochu klid, ale na jaře se vždy práce rozjely. Třetí rok, někdy na přelomu jaro léto, jsem přijel ze stavby s horečkou a zimnicí. Byl jsem na lékařské pohotovosti a odešel jsem s nějakými práškama. Bylo to před víkendem a věřil jsem, že do pondělka budu v pořádku. Nebyl. V pondělí jsem jel do nemocnice a skončil jsem na urologii s diagnózou, masivní zánět močových cest. Jako přídatek jsem dostal „čočku“ proč jsem nepřišel dřív. Odpověděl jsem, že jsem byl na pohotovosti a následně, když se stav nelepšil, jsem tam i volal a ptal se jestli mám přijet. Paní doktorka řekla, že nějaký čas trvá, než prášky

¹ PSA (prostatický specifický antigen) je bílkovina, kterou produkuje prostata, neboť je nutná k normální funkci spermatu. Za normálního stavu je většina PSA vylučována do semene, kde způsobuje jeho zkapalnění. Pouze malá část se dostává do krevního séra a je detekovatelná. V případě porušení vnitřní architektury prostatické žlázy se větší část PSA začne dostávat do krevního séra a způsobí zvýšené hladiny PSA v krvi. Hladina PSA v krvi může být zvýšená u mužů s karcinomem prostaty, nezhoubným zvětšením prostaty nebo s infekcí prostaty.

zaberou a tím to pro ni bylo vyřízené. Tuhle informaci už doktor nekomentoval. V nemocnici nasadili antibiotika a již druhý den jsem byl jakoby zázrakem bez potíží. Ošetřující lékaři i primář byli velice spokojeni s průběhem léčby. Jako příčinu zánětu stanovili infekci močových cest. V nemocnici jsem strávil asi čtrnáct dní a cítil jsem se skvěle! Žádná práce, žádný stres, paráda. Můj obdiv a důvěra v lékaře byla na vrcholu. Byl jsem propuštěn s tím, že pár dní doma a můžu do práce.

Po návratu domů jsem po pár dnech zašel, v rámci vycházek, na stavbu a začal plánovat další práci. Bohužel, práce se nerozběhly, protože během dalších čtrnácti dnů jsem skončil v nemocnici znovu. Stejně projevy, horečka, masivní hnisavý výtok a jako příčina byla opět stanovena infekce močových cest. Následovala opět prakticky stejná léčba. Opět antibiotika, tentokrát silnější a také, jak mi bylo sděleno dražší a opět během pár dnů zázračné zmizení projevů. Tentokrát už s mým propuštěním tolik nechvátali. Zřejmě usoudili, že v prvním případě to uspěli. Po cca třech týdnech negativních testů jsem byl propuštěn domů.

Po návratu domů se vše opakovalo. Opět jsem zašel na stavbu a zase začal plánovat, jak pokračovat. Bylo přeci třeba dohnat zpoždění! Něco málo jsem začal i dělat, ale řemeslníci, které jsem měl domluvené už neměli čas, materiál nejistý, a tak netrvalo dlouho a já skončil v nemocnici po třetí. Průběh stejný, jak přes kopírák, s předchozími případy. Tentokrát nasadili nejtěžší kalibr, dodnes si pamatuji bolest při injekci, jakou jsem před tím nepoznal. Sestřička si mě dobírala, že to je to nejlepší a nejsilnější co můžu dostat, a to přece musí bolet. Kupodivu opět po pár dnech všechno v pořádku a já bez projevů. Když mě potom o několik týdnů později propouštěli, tak mi primář řekl, že je to chronické, mezi řádky jsem jako by slyšel: „My jsme vás chtěli vyléčit, ale vy nechcete“ a že se s tím musím naučit žít. Tak že výsledek půl roční léčby byl, že z akutního problému se stal chronický. Bylo mi 35 a nějak jsem nechápal, že všemocná lékařská věda, která má na všechno prášek, nebo injekci, selhala. Na odpověď jsem si, ale musel ještě počkat, všechno má svůj čas.

Pobytem v nemocnici jsem přišel o většinu roku kdy se dá pracovat na stavbě, a tak už jsem se s tím smířil a řekl si, že budu pokračovat příští rok. Začal jsem chodit do práce a vracel se k normálu. Problém byl, že jakékoliv prochlazení, kontakt se studenou vodou, to vše spouštělo okamžitě zánětlivé reakce močových cest. Byl jsem z toho frustrovaný a cítil to jako velký hendikep. A tehdy přišla moje žena s tím, že bych měl vyzkoušet nějakého léčitele. Už ani nevím jak, ale na jednoho jsem dostal kontakt. Bydlel asi 45 km od nás, a tak jsem si domluvil návštěvu.

Moje první setkání s léčitelem

Pracoval jako zřízenec (dneska sanitář) v jedné okresní nemocnici na ortopedii. Přišel se zpožděním a omlouval se, že pomáhal „napravit“ paní doktorku, kterou vzaly záda. Než si uvařil čaj, připravil svíčku a virguli, tak jsem měl čas si ho prohlédnout. Byl to zajímavý človíček. Drobný, s hustými, jakoby neposlušnými, krátce střiženými vlasy. Netrvalo dlouho a pustil se do práce. Snažil jsem se mu co nejpřesněji popsat co jsem prodělal, ale vypadalo to, že ho to ani moc nezajímá. Stoupl si přede mě, a začal pohybovat rukama v místě močového měchýře. No vy to máte zras...ý, no tam toho je, a pokaždé si ruce očistil nad plamenem svíčky a občas usrknul bylinkový čaj. Za chvíli skončil a řekl: „dejte si na to ovsovku a bude to dobrý“. Nevěděl jsem, co je to ta ovsovka, tím jsem u něj body nezískal, ale recept mi řekl. Uvařit v hrnci oves, měl jsem asi kilový pytlík ova, potom scedit a zabalit do plátýnka. Na místo močového měchýře přiložit přes igelit a ze shora zakrýt ručníkem aby to nechladlo. Přiložit co nejteplejší, co člověk snese a nechat do vychladnutí. Zaplatit nechtěl, ale nějakou malou částku jsem mu položil na stůl. Doma jsem to tedy hned vyzkoušel a už po první aplikaci jsem pocítil zlepšení. Během několika dalších dnů se můj stav upravil prakticky k normálu. Byl jsem za to rád a prvně jsem připustil, že doktoři nemusí mít patent na všechno a že je „něco“ a v tuto chvíli mi je jedno co, co mi dokázalo pomoci. Byl to zásadní zásah do mého myšlení technokrata. Tohoto léčitele jsem navštívil ještě jednou s mojí matkou. Taky jí pomohl. Potom už jsem o něm neslyšel, prý se odstěhoval.

Moje druhé setkání s léčitелеm

Povzbuzen výsledkem, který se dostavil, začal jsem se zajímat o léčitele v okolí, abych svůj stav „vyladil“ a vyhodnotil jsem, že by pro mě mohla být dobrá návštěva léčitele v krajském městě. Reference od návštěvníků byly příznivé. Objednal jsem se a vyrazil. Tohle byla jiná „liga“. Měl pracovnu, prodával bylinné čaje a směsi. A měl taky ceník pro svoje zásahy. Podrobně jsem mu popsal moje opakované záněty a léčbu v nemocnici. Vyslechl si mě a potom se mě zeptal: „na co se vás ptali v nemocnici?“ Nevěděl jsem kam tou otázkou míří. Nikdo se mě na nic neptal, všechno se dělo jen na základě výsledků z laboratoře. Moc se divil a nechtěl věřit, že se mnou nikdo nemluvil. Neptal se, co dělám, co mě trápí, jaké mám starosti. Potom mi řekl, že příčina mých problémů nebyla infekce, ale že příčina byla psychosomatická. To slovo jsem slyšel poprvé a vůbec netušil co znamená. Vysvětlil mi, že tělo mi dávalo různé varovné signály, které jsem ignoroval, abych zvolnil, odpočinul si. A když jsem nereagoval, zařídilo si odpočinek samo. I za tuto cenu. Odvezl jsem si čaje na zotavení ledvin a močových cest a spoustu informací, které se ukázaly jako velice cenné do budoucna. Byla to dobrá investice...

Život šel dál

Příští rok se nám podařilo dům dokončit, na podzim jsme se nastěhovali a Vánoce už jsme strávili v novém. Kolem domu bylo ještě dost práce, ale už jsem nemusel denně dojíždět z bytu a tlak na dokončení okolí nebyl takový, jako při stavbě. Po hektických čtyřech letech jsme zase měli čas na návštěvu kamarádů a navíc, mohli jsme je pozvat i k nám. Samozřejmě jsme se chtěli také pochlubit domem, který měl na tehdejší dobu nezvyklou, otevřenou dispozici a musím říct, že snad všem se líbil a řešení chválili. A myslím, že to nebylo jen ze slušnosti.

Práce kolem domu jsem pomalu dodělával, ale už volnějším tempem. Bohužel stavba nás nevyčerpala jen fyzicky a psychicky, ale i finančně. A v té době jsem dostal nabídku pracovat pro česko-rakouskou firmu. Nabídka byla lákavá hlavně finančně, a tak jsem přijal. Finančně jsem si sice výrazně polepšil, ale během krátké doby jsem byl prakticky pořád v práci, zajišťoval chod provozu od „á do zet“ a domů se jel jen vyspat. Po roce jsem se s majitelem domluvil, že tohle už dál dělat nechci. Po zkušenosti z dob stavby jsem nechtěl riskovat možné zdravotní problémy. Domluvili jsme se, že za mě bude hledat náhradu a pokud já najdu jinou práci, ukončíme pracovní poměr dohodou. Po krátké době jsem absolvoval výběrové řízení u energetické firmy a byl jsem přijat. Majitel slovo dodržel a já odešel na dohodu.

U nové firmy jsem po ročním zácviku začal pracovat jako dispečer řízení sítí vysokého napětí. Práce se mi líbila a jelikož se pracovalo v nepřetržitém režimu, tak jsem měl, vždy po určitém počtu směn, několik dní volno. To mi vyhovovalo. Čas běžel a najednou náš starší syn končil základku a nastoupil na střední školu 100 km od bydliště. Bydlel na internátu a domů jezdil na víkendy. Ani jsme se nenadáli a základku končil mladší syn, a i ten si vybral školu mimo bydliště. 50 km daleko a taky internát. Najednou jsme zůstali doma se ženou sami a díky mému nepravidelnému harmonogramu směn jsme se některý den ani neviděli. A tady najednou pomalu přestalo fungovat to co nás celé roky drželo pohromadě. Ty dennodenní starosti a povinnosti vůči sobě navzájem, které jsme tolikrát zatracovali, najednou nebyly. A my se začali odcizovat. Lépe bylo o víkendech, když přijeli kluci, ale ta atmosféra domova byla pryč. Přes týden žena trávila co nejvíce času s kamarádkami a já se čím dál víc uzavíral do sebe, nemluvil. Trápilo mě to, styděl jsem se za to, jak se chovám, ale nemohl jsem si pomoci. Kluci se oba víc přimknuli k ženě a se mnou moc nemluvili. To mě bolelo nejvíc. Několikrát jsem se s ženou snažil v klidu probrat co se u nás děje, ale bez valného výsledku. Zjistil jsem, jak jsme každý jiný, což jsem do té doby netušil. Tím, jak jsme byli zaneprázdnění a nuceni spolupracovat, neměli jsme čas řešit svoje potřeby. To se teď změnilo. Žena se zajímala o umění, a tak jak to trochu šlo, jela na nějakou výstavu, nebo podobnou akci, většinou do Prahy. Tak se začala zajímat o různé „duchovní“ kurzy. Navštívila semináře Modré alfy a oba synové je absolvovali s ní. Mrzelo mě, že se o tom se mnou nebavili, protože jsem si myslel, že i tohle, společné prožitky, by mohla být cesta ke zlepšení našeho vztahu. Nakonec jsem se na semináře Modré alfy přihlásil taky a absolvoval je. Program

byl pestrý a pro mě po všech stránkách nový. Jedním bodem programu bylo vytvoření pracovny se vším potřebným a pozvání svých pomocníků a poradců. V hladině alfa jsme si pracovnu zařídili a pozvali pomocníky. Můj první poradce byl muž sedící na trůnu v obleku středověkého panovníka (král, císař). Postavu i detaily oblečení jsem viděl zřetelně, ale tvář ne. Jako druhý pozvaný pomocník byla žena. Tady jsem neviděl nic, ale v jednom okamžiku se mému vnitřnímu zraku objevilo jméno. Anita. Ještě jsem si uspořádal pracovnu tak aby se mi dobře pracovalo a vystoupal jsem zpět z alfy do reálu. Následovala přestávka, po které jsme měli vytvořit dvojice. O přestávce jsem si dal něco k jídlu a do sálu přišel se zpožděním. Všichni už byli ve dvojicích a já stál sám a rozhlížel se, jestli někde není někdo volný. V tom se vedle mne ozvalo: „Ahoj, můžu k tobě?“. Otočil jsem se a uviděl mladou dívku, moc hezkou a na jmenovce Anita. Posadili jsme se proti sobě, jako ostatní a čekali na další úkol. Měli jsme jede druhému vysvětlit co je to láska. Začínal jsem já a rozpovídal jsem se, hlavně o lásce mezi mužem a ženou. Už si přesně nepamatuji, co jsem říkal, jen vím, že jsem na sebe byl pyšný, jak jsem to té mladé (mě bylo 45), nezkušené, holčičce vysvětlil. Pak se role obrátily a začala mluvit Anita a mluvila o úplně jiné lásce, než jsem mluvil já. O lásce nesobecké, bezpodmínečné, všeobjímající atd. a já se styděl. Takové školení mi ještě nikdo nedal. Přesto mě „neodepsala“ a i na dalších seminářích jsme, pokud bylo, třeba tvořili dvojici. Stali jsme se kamarády. Semináře skončily, problémy ve vtahu to sice nevyřešilo, ale měl jsem hodně nových, zajímavých informací. Pořád jsem ale hledal pomoc zvenčí a něco, nebo někoho, kdo moje problémy vyřeší. Ještě pořád mi nedocházelo, že jediný, kdo s tím může něco udělat jsem já. I přes nesouhlas manželky jsme navštívili manželskou poradnu. Odborníci nám poradili abychom si zkusili někoho najít. Mým laickým pohledem jsem usoudil, že tudy asi cesta nevede a další rady odborníků už jsme nevyhledali. Tak že jsme dál pokračovali spíš vedle sebe než spolu. Ani jeden z nás nebyl hádavý, a tak navenek vypadalo vše normálně, ale doma bylo dusno a myslím, že každý to vycítil.

Poslední, co bych z této životní etapy chtěl ještě zmínit, bylo setkání s PhDr. Marií Říhovou². Přečetl jsem si s ní rozhovor v nějakém časopisu, byl tam na ní i kontakt a program víkendových kurzů, které pořádala. Zaujalo mě, že byla žačka faráře Ferdy, vyhlášeného léčitele, ze Sušice. Jednoho kurzu jsme se i zúčastnili. Z obsahu si už moc nepamatuji, ale na závěr jsme chodili přes žhavé uhlí. Do té doby jsem to viděl jen z cestopisných snímků z Indie a vždy byla určitým způsobem zpochybňována důvěryhodnost. Vždyť teplota žhavého dřevěného uhlí je mezi 500 a 600 °C. Předem jsme absolvovali přípravu a všichni přešli. Nohy jsem měl černé a pálily, jako kdyby mě někdo šlehal čerstvými kopřivami. Myslel jsem, že jsem to nezvládl a že budu mít popáleniny. K mému překvapení jsem po umytí zjistil, že chodidla mám nedotčená. Pálení asi za hodinu odeznělo. Silný zážitek.

Po nějakém čase jsem se s paní doktorkou kontaktoval a objednal se na sezení. Popsal jsem naše problémy ve vztahu, podívala se na příčinu a navrhla mi regresi. Řekla, že příčina je karmická a že jsme se s mojí ženou sešli abychom ji spolu vyřešili. Řekla mi, že část jsme „odpracovali“, ale nyní se nacházíme ve fázi, kdy si zase začínáme zátěž zvětšovat. V regresi jsem se vrátil do doby, ze které pocházely naše potíže. Byl jsem v té době žena, manželkou šlechtice, majitele zámku a velkého panství. Měl jsem ale obrovský problém s tetou manžela (moje současná žena), která našemu vztahu nepřála a dělala mi co nejhoršího mohla. V regresi jsem jí ucítil za zády při modlitbě v zámecké kapli a úplně jsem se roztřásl. Museli jsme „výlet“ ukončit, protože to pro mne bylo nebezpečné. Rychle jsem ztrácel energii a jediné řešení bylo rychle zpátky. Jen se domýšlím, co se stalo, už jsem tam znovu nechtěl. Možná to bylo to nejhorší, co lze člověku udělat. Byla zlá. A tohle jsme spolu měli vyřešit.

Čas tak rychle utíkal. Synové dostudovali střední školu, byli dospělí, a to co se u nás dělo se nedalo skrýt. A tak jsme se nakonec po dlouhém rozhodování dohodli na rozvodu. Dům, o kterém jsem tolik snil, jsme prodali, žena si koupila menší, kam se přestěhovala se syny a já si koupil byt. Krátce před tím byla u naší firmy reorganizace a já dostal nabídku do krajského města. Přijal jsem a byt pro mě byl ta nejjednodušší varianta. V týdnu jsem v něm prakticky jen přespával a byl doma jen o víkendech. Dobu po rozvodu jsem

² <https://www.databazeknih.cz/zivotopis/marie-rihova-53802>

nesl dost těžce. Srdce na kaši, v hlavě zmatek... Netušil jsem jak dál. Vlastně zpětně vidím, že časové zaneprázdnění a práce, která mě bavila, tak to bylo to, co mi pomohlo toto období překonat.

Všední dny mi vyplňovalo dojíždění do práce, jedna cesta byla 55 km a vlastní práce, a tak jsem se pomalu vracel k normálu. Horší byly víkendy, kdy jsem seděl v bytě u telefonu, v té době jsem mobil neměl, byl drahý, pořizovali si ho jen úspěšní podnikatelé a čekal, jestli se ozvou synové, že by mě přišli navštívit. Byli v té době oba na vysoké škole v Praze a domů jezdili jen na víkendy. Většinou jsem čekal marně a trápil se tím. Nakonec jsem stejně zavolal sám a doslova žebrol o to, aby se zastavili. Pokud přišli, tak to bylo jen z povinnosti a za chvíli už zase spěchali. V té době mi hodně pomohli moji sourozenci, u kterých jsem čas od času nacházel azyl. Navštěvoval jsem i svoji matku, která žila po smrti otce sama, a tak jsem jí podle potřeby vypomáhal. Měla, jak to na vesnici bývá, malé hospodářství, slepice a králíky. Zaměstnávala se tím a zároveň si připadala něčím užitečná. Vedle jejího domu má postavený dům můj mladší bratr Petr, a tak když bylo třeba, pomáhal jsem o víkendech i jemu. Jsme na sebe zvyklí a dělám s ním rád. V té době se ke mně moc hezky zachovala i jeho žena a jeho dvě dcery. Oplátkou za moji výpomoc mi vypraly a vyžehlily, což pro mě bylo k nezaplacení. Byla to pro mě obrovská pomoc a teď jsem si uvědomil, že jsem jim to asi ani neřekl a patřičně nepoděkoval. Za pomoc jsem určitě poděkoval, byl jsem tak vychovaný, ale tady šlo o něco víc. Budu to muset udělat dodatečně.

Vypadalo to, že se můj život srovnal, ale já měl až bolestnou potřebu někoho blízkého. Někoho, s kým bych mohl zase prožívat něco hezkého. Nikdo mi ale pořád nepřicházel. Někde „vzadu“ jsem měl obavy z nového vztahu, a to byl pravděpodobně ten problém. Nezbyvalo než věřit, že opět pomůže čas. Můj život se ubíral den za dnem prakticky beze změn. Co se ale změnilo, byl život synů. Oba skončili na vysoké po prvním roce a tím pádem i moje podpora pro ně. Měli jsme dohodu, že pokud budou studovat, tak je mojí starostí je na studiích zajistit. Ale v okamžiku, kdy skončí, skončí i moje podpora. A v tom jsem byl nekompromisní. Oba byli nuceni sehnat si nějakou práci, nějaký zdroj financí. Jejich odchod ze školy mě moc mrzel, protože výsledky ze střední u obou dávaly naději na úspěšné absolvování. Starší byl na střední premiant třídy a ročníku a mladší si vedl také velice dobře. V tom bylo možná skryté úskalí. Ani jeden se nepotřeboval nějak zvlášť učit, a tak vlastně nebyli zvyklí na systematickou práci. Tušil jsem tenhle možný problém a před nástupem jsem se jim snažil říct, že poctivá práce na začátku se následně zúročí v dalších letech, ale bohužel nedali na mě. Navíc ten, kdo je nutil k práci, jsem byl jen já a moje, tehdy už bývalá žena, jim místo práce přímo doporučovala zábavu. Tomu jsem nemohl konkurovat a je nasnadě ke které variantě se 19 a 20 letí kluci přiklonili. A tak začali pracovat. Starší u filmu na reklamách a mladší nastoupil k firmě prodávající italské motorky. Oba začali bydlet v Praze a já je vídal ještě méně. Po dvou letech od rozvodu jsem žil více méně stejně. V té době mi kamarád navrhl, abych s nimi jel na dovolenou. Cílem měla být Kréta, kde už byli a moc se jim tam líbilo. Protože jeli i se synem, který byl vrstevník a kamarád mých synů, rozhodl jsem se nabídnout dovolenou i mým synům, s tím že jí zaplatím a oni ať si vymění jen peníze pro osobní potřebu. Byl v tom z mé strany kalkul, byla to příležitost, jak strávit nějaký čas společně. Souhlasili, a tak jsme v půlce září vyrazili. Tady bylo ošklivé studené počasí a na Krétě celých 14 dní nádherně. Bydleli jsme v soukromí, půjčili si motorky a jezdili na výlety. Zase jsme byli spolu. Už ne jako otec a synové, ale jako tři kamarádi. Byl jsem šťastný! Pro mě to byla jednoznačně ta nejkrásnější dovolená. Myslím, že oba to vnímali stejně. Mladšímu synovi to ke konci už bylo dlouhé, protože doma „zanechal“ svoji čerstvou lásku, ale myslím, že zpětně to vidí stejně. Měli jsme, poprvé příležitost a čas zjistit, že si máme co nabídnout a že čas strávený společně není zbytečný. Dovolená byla za námi. Přiletěli jsme do Prahy a tady bylo nádherné počasí, sluníčko, teplo, začalo „babí léto“.

Nový vztah 1

Přijeli jsme domů a volal mi synovec, že ve městě se večer otevírá nový bar, on tam hraje s kapelou, a tak mě chce pozvat. Byl jsem odpočatý, po dovolené, tak jsem si řekl, proč ne. Po dovolené jsem jel navštívit matku, kde jsem se zdržel a vracel se později. Nechtělo se mi jet zaparkovat před dům a potom se vracet, tak jsem zaparkoval v ulici u baru. S vědomím, že si nedám nic k pití. Nikdy jsem nechodil na podobné akce

kvůli pití, a tak jsem s tím neměl žádný problém. Navíc jsem počítal tak hodinku, dvě a pojedu domů. Když jsem přišel večer do baru, tak bylo úplně plno. Naštěstí tam už byla moje sestra s mužem a rodiče synovce, tak jsem se vmáčknu k nim. Čas s hudbou příjemně ubíhal a domů se mi nechtělo. Po jedenácté se dokonce část hostů přesunula na bowling a domů odešla i sestra se švagrem. Kolem půlnoci vládla už skoro komorní atmosféra. Hostů tak akorát, příjemná hudba ... Začalo se tančit, před kapelou se zabydlela „partička“ dívek. Očividně si tanec užívaly a až nápadně posílaly pochvalná gesta směrem k synovci. Ukázalo se, že jsou to učitelky z místní hudební školy, kterou navštěvoval a přišly ho podpořit. Při přestávce mě s nimi synovec seznámil a já byl následně vtažen, bez ohledu na moje protesty, do „víru“ tance. Kromě tance jsme si povídali a obzvláště jedna mě zaujala. Kromě toho, že byla hezká a moc hezky tančila na ní bylo ještě něco. Byla milá a měla neznatelný, zvláštní přízvuk. Jmenovala se Vita a řekla mi, že je Ukrajinka. Pracuje jako učitelka klavíru a žije sama s dcerou. Takhle jsem zůstal až do uzavření. Když jsme odcházeli, nabídl jsem jí a kamarádce odvoz. Bydlely na sídlišti na druhém konci města. Po cestě jsme se domluvili, že se zase někdy sejdem. Dovezl jsem je před dům a rozloučili jsme se. Stále jsem na ni myslel. Neměl jsem na ní žádný kontakt, a tak jsem doufal, že se zase někde potkáme. A opravdu, zanedlouho jsem ji potkal ve městě. Pozval jsem jí na kávu a když jsme se rozcházeli, tak jsme se domluvili na další schůzce. Začali jsme se scházet a stalo se v co už jsem nedoufal. Měl jsem někoho, s kým mi bylo hezky a já se zamiloval. Trávili jsme spolu většinu volného času, navštěvovali jsme různé akce a jezdili spolu na dovolené. Bydleli jsme každý dál ve svém bytě, ale většinu víkendů jsme byli spolu. Navzájem jsme poznávali svoje přátele a já měl možnost poznat i trochu jiné prostředí. Prostorů muzikantů a umělecky zaměřených lidí. Bylo to prostředí daleko uvolněnější, nesvázané tolik předpisy a pravidly, jako to moje technické. Cítil jsem se dobře. Navíc i kontakt se syny byl častější, téměř pokaždé když přijeli, tak jsme se alespoň krátce potkali a já v tuto chvíli víc nečekal.

Stalo se ale něco, na co jsem nebyl připravený. Volal mi bratr, že babička (matka) je v nemocnici s mozkovou mrtvicí. Bylo jí přes osmdesát, ale do nemocnice se dostala hned při počátečních příznacích, a tak jsme věřili, že to zvládne. Při návštěvě komunikovala a cítila se lépe. Potom se ale její stav zhoršil a dlouho se nelepšil. Když ji po čase propouštěli z nemocnice, tak byla ve stavu, kdy potřebovala trvalou péči. Tady musím zmínit přístup mého mladšího bratra Petra. Protože bydlí hned vedle domu babičky, tak jaksi samozřejmě padla největší část starostí na něj. Přestože podniká a má spoustu práce, dokázal se postarat. Babičce zařídil po propuštění z nemocnice lůžko na rehabilitaci a během té doby upravil její dům tak aby měla co největší pohodlí. Udělal ústřední plynové topení, aby nemusela pro ni složitě na záchod, tak pořídil chemické WC, přivezl polohovací postel a spoustu dalšího. Jako sourozenci jsme drželi při sobě a každý se snažil nějak pomoci a také pomáhal, ale to největší „břímě“ bylo na něm. Za to má můj obrovský obdiv. A nejen on, ale i jeho žena a dcery. Když babičku propustili domů, měla prakticky ochrnutou polovinu těla. Tady odvedla obrovský kus práce bratrova mladší dcera. V té době studovala „pedág“ a domů jezdila na víkendy. O víkendu připravila sešity, kde byla cvičení na psaní. Babička celý týden poctivě psala na celou stránku jedno písmeno, řádek po řádku, jako prvňáček a další víkend dostala známku, vždycky jedničku a úkol na další týden.

Výsledek byl neuvěřitelný. Časem se dokázala podepsat! Současně cvičila s chodítkem a její stav se časem zlepšil natolik, že v základních potřebách byla soběstačná. Aby se bratrovi od každodenní péče alespoň na čas odlehčilo, bývala babička vždy nějaký čas u mého staršího bratra, který byl v důchodu. V létě si ji zase na čas brala sestra na chalupu. Pracovala jako vedoucí školní jídelny a o prázdninách měla volno. Kromě odlehčení bratrovi prospívala změna prostředí i babičce. Jediný já jsem neměl „zázemí“ pro takovou péči a cítil jsem to jako určitý dluh. A tak jsem se to snažil vynahradiť častými návštěvami u ní doma a výpomocí kolem domu. Někdy jsem ji dovezl na návštěvu k příbuzným, aby měla nějaké rozptýlení a jindy jsem přivezl nějakou návštěvu k ní. Vždycky ožila, bylo to pro ni určité oživení denního stereotypu. Bylo to to nejmenší, co jsem mohl udělat.

S Vitou jsme dál trávili, pokud to šlo, volný čas spolu a žili jsme celkem klidný život. Dcera dostudovala a vydala se na čas na „zkušenou“ do Anglie. Dodnes se nevrátila a myslím, že už se nevrátí. Vitu to ze začátku mrzelo, chtěla mít dceru někde poblíž, ale nakonec se s tím smířila. Já dál dělil čas mezi práci, babičku a

Vitu. Postupem času se z našeho vztahu začalo cosi vytrácet a my se nesnažili, aby se to vrátilo. Nakonec jsme se rozešli. I když to nebylo tak bolestivé jako rozvod, stejně jsem z toho byl smutný. Až o hodně později jsem si uvědomil, že náš rozchod proběhl podle hodně podobného „scénáře“ jako rozvod.

Na nějaký další vztah jsem neměl ani pomyšlení. Opět jsem se soustředil na práci. Občas jsem zajel k někomu na návštěvu, za jedním nebo druhým synem a podobně. Takhle jsem strávil asi rok a půl a opět se mi začaly pozvolna objevovat myšlenky na někoho s kým bych mohl spojit svůj život. Nejdříve občas, ale postupem času čím dál naléhavěji. Nevěděl jsem, co s tím. Sice jsem toužil někoho mít, ale na druhou stranu jsem se, po zkušenostech, nechtěl pouštět do nějakého závazného vztahu. Nevím, jestli by něco řešil flirt, ale asi ne. Vždycky se mi líbily citlivé ženy a měl jsem strach, že bych mohl ublížit.

Nový vztah 2

Jednou, bylo to v zimě, jsem přijel domů z práce a už cestou domů jsem si naplánoval, že naložím lyže a zajedu si na nedaleký lyžařský vlek na večerní lyžování. Auto jsem nechal před domem, zašel jsem domů něco sníst, převléknout se a šel jsem naložit lyže. Když jsem byl u auta, tak jsem uslyšel: „Ahoj, co ty tady děláš“. Otočil jsem se a na chodníku se smála Martina. Říkám jí: „Já tady bydlím, ale co tu děláš ty?“ „Já bydlím tady vedle“ a ukázala na vedlejší dům. Znali jsme se z dřívějšíka, věděl jsem, že se rozvedla, ale že bydlí vedle jsem netušil. Po rozvodu si tady pronajala byt a s dětmi se sem přestěhovala. Ještě jsem se dozvěděl, že děti, syn a dcera taky lyžují, ale ona ne. Nabídnul jsem, že pokud zase pojedou, tak dám vědět a pokud budou chtít můžou jet se mnou. S tím jsme se rozešli. Za pár dní jsem vzal její děti lyžovat a potom ještě několikrát. Nijak mě to neobtěžovalo a já měl společnost. Občas jsme se potkali, ale nic pravidelného. Až po čase jsme se zase potkali a byla taková skleslá a když jsem se zeptal co se děje, tak mi řekla, že její sestra byla na vyšetření a zjistilo se u ní vážné onemocnění. Měla slzy na krajíčku. Zašli jsme ke mně, evidentně se z toho potřebovala vypovídat. Uvařil jsem čaj a dělal „vrbu“. Myslím, že se jí ulevilo, a navíc na cestu dostala „náprstek“ slivovičky. Začali jsme se scházet a já zjistil že je mi s ní dobře a bylo to oboustranné. Měl jsem trochu obavy z věkového rozdílu, ale neřešila to, a ještě mi zalichotila, že na ty roky nevypadám. Přiznám se, že jsem byl připravený i na to, že to může rychle skončit, ale zjistil jsem, že Martina není ženská pro nějaký polovičatý vztah. Ona to má tak, buď všechno nebo nic. A tak jsme pomalu začali. Na víkendy její děti odjížděli k tátovi, a tak jsme, pokud jsem nebyl u matky, byli spolu. Ráda vaří a já měl najednou „full-servis“. Jen jí mrzelo, že nejsem velký jedlík. Ona je člověk se silným smyslem pro rodinu, pro starostlivost a péči o blízké. Dostávalo se mi všestranné péče, na kterou jsem nebyl zvyklý. Užíval jsem si to. Na oplátku jsem se snažil postarat o různé technické věci, kolem bytu, auta apod. Občas jsme zašli do kina, nebo na nějakou kulturní akci a bylo nám dobře. Dokonce při dovolené na horách jsem ji přesvědčil k absolvování „rychloukurzu“ v lyžařské škole. Za jeden den se naučila základy a na sjezdovce u naší chaty se během týdne zdokonalila natolik, že ji plynulými obloučky celou sjela. Můj život zase dostal nějakou formu a čas běžel. Jedinou vadou na kráse byl komplikovaný vztah Martiny s dětmi. Spíš dětí s ní. Dcera, která na základce byla jedničkářka, tak na střední najednou začala chodit za školu, lhát a vyústilo to tím, že v 18 letech odešla ze školy i z domova. Syn sice dokončil školu, ale byl tak pod vlivem otce, že nakonec odešel taky. Martina zůstala sama v bytě který měla pronajatý, a tak jsme se po čase dohodli, když už bylo jasné, že dcera ani syn se nevrátí, že se přestěhuje ke mně a budeme dál bydlet spolu. Rozhodl jsem se před tím ale můj byt zrekonstruovat. Vzal jsem nejnужnější věci a na čas jsem se přesunul k Martině. Rekonstrukci jsem vzal od základu, a i přes určité potíže, které se při rekonstrukci objevily, jsme se po půl roce nastěhovali do prakticky nového bytu. Protože jsem se zbavil původního vybavení, tak ještě chvíli trvalo, než jsme byt dozařídili. Všechno probíhalo ve spolupráci a myslím, že jsme oba měli radost ze společného díla. Skončilo „tvůrčí“ období a my si užívali nový byt. Životní rytmus se vrátil do zavedených kolejí. Přes týden práce, o víkendu návštěva babičky, občas kino, výlet, a tak pořád dokola. Postupně mi Martina začala vyčítat, že už se jí tolik nevěnuji, že už spolu nic nepodnikáme, že nic nevymyslím a tak dále. Párkrát jsem se jí snažil vysvětlit, že pokud má nějaké přání, tak ho má říct. Vymysli „něco“ je dost široký pojem. Většinou měla na mysli nějakou aktivitu na víkend, jako výlet, nějakou návštěvu a podobně. Já byl

vychovaný, že na prvním místě je práce a když mám volno, tak si mám odpočinout abych měl síly na další práci, a ne někde trajdat, nedej bože za to ještě utrácet peníze. Já byl ochotný se účastnit téměř čehokoli, když budeme moct být spolu, ale vymyslet jsem toho, při vši snaze moc nedokázal. Ona naopak byla z dětství zvyklá volný čas trávit cestováním, návštěvou památek, příbuzných. Chtěl jsem, aby řekla, kam by se chtěla podívat, nebo co bychom mohli navštívit, a já připravím trasu, ale marně. Její výtky se opakovaly a já to začal vnímat jako svoje selhání. Navíc mi začalo vadit to co jsem si ze začátku našeho vztahu tak užíval. Její neustálá péče a starost o mě. Měl jsem pocit, že už o ničem nerozhoduji já. A to už byl jen krůček k tomu, aby se znova opakovalo to, co už jsem znal. Začal jsem se uzavírat do sebe, přestal komunikovat. Po pěti letech jsme se rozešli. V podstatě jsem jí od sebe odehnal a nebyl jsem schopný jí cokoliv vysvětlit. Dostavily se silné výčitky a já se cítil tak mizerně jako snad ještě nikdy před tím. Nahoře zřejmě usoudili, že to ještě není dost a přišla poslední rána. V té době měla moje matka nějaké dýchací potíže, a tak trávila pár dnů v nemocnici. Chodil jsem za ní a vykupoval si svoje špatné svědomí časem stráveným s ní. Rychle se zotavovala a vypadalo to, že brzy bude propuštěná domů. Bohužel domů už se nevrátila. Dostal jsem zprávu, že zemřela, a ta zpráva byla jako blesk z čistého nebe. Bylo jí 97 let a všichni jsme doufali, že se dožije 100. Byl jsem na dně. Zařizovali jsme pohřeb a obesílali příbuzné. Pohřeb měla v kostele a kněz celý obřad vedl velice citlivě a decentně. Na pohřeb se přišla rozloučit i Martina. Stála vzadu s mým spolužákem a jeho ženou. Když jsem ji viděl samotnou, uplakanou, zabořilo mě u srdce. Uvědomil jsem si že já těm, co mě mají rádi, přináším jen trápení a bolest.

A v tom okamžiku jsem si řekl, že se SEBOU musím něco udělat!

Vykročení na cestu, 1.seminář

Byl podzim, samo o sobě trochu smutné období a k tomu ještě bolavá duše z rozchodu s Martinou a ztráty mámy. Nebylo mi dobře, neměl jsem pomyslení vůbec na nic a ze všeho nejvíc jsem chtěl být sám. Opět se jako osvědčená terapie ukázala práce. Postupem času jsem se cítil lépe a začal mít chuť zase něco dělat. Opět, po dlouhé době, jsem sáhl po knížce a začal číst. Začal jsem si taky na internetu prohlížet různé nabídky programů pro řešení různých životních problémů a osobního růstu. Více méně bez nějakého konkrétního cíle. Končil rok a s příchodem nového přišla změna. Jednou večer jsem, jako už mnohokrát, projížděl internetem a „náhodou“ jsem otevřel stránky Tvořím svůj život³ – Tippingova metoda. Stránky mě zaujaly a zjistil jsem, že obsah a nabízená témata k řešení bylo přesně to, co jsem hledal. Zaujalo mě především to, že já se aktivně podílím a tvořím změnu. Nejsem jen pasivní konzument „duchovních pilulek“, ale mám celý proces, tak říkajíc, v rukách. Zjistil jsem, že jsou vypsány semináře, a tak jsem se přihlásil. První seminář začínal v únoru a byl 2,5denní. Jak se blížilo datum semináře, tak sílily mé pochybnosti, zda jsem udělal dobře. Přece jen jsem nikdy nic podobného neabsolvoval a nevěděl, co mě ve skutečnosti čeká. Denně jsem sledoval počty přihlášených a přiznám se, že jsem doufal, že z důvodu malého počtu zájemců bude seminář zrušen. Několik dní před začátkem byl potřebný počet naplněn a pokud jsem si nechtěl o sobě myslet, že jsem srab, nezbývalo než vyrazit. Začínalo se v pátek odpoledne a končilo v neděli večer. Po příjezdu na místo mě přivítal Petr, který semináře vedl. Srdečně, ale bez podbízení, a to mě uklidnilo. Když jsem ale uviděl ostatní účastníky, tak jsem opět zapochyboval, zda jsem tu správně. Viděl jsem „partičku“ zoufalců, snažících se zakrýt svoji nejistotu. Byl jsem na tom stejně. Výjimku tvořil Milan. Usmíval se, občas prohodil vtip a nebylo to hrané, on takový byl. Mezi námi ostatními doslova zářil. Nevím jak ostatní, ale já to tak vnímal. Štval mě. Neskutečně. Říkal jsem si co ten člověk tady chce? Vypadal tak vyrovnaně, prostý všech problémů, které trápily mě a předpokládám i ostatní. Takové „frajery“ nemám rád a nikdy se s ním nebudu bavit. Brzy se ukázalo, jak jsem se mýlil!

Seminář s názvem Překroč svůj stín, téma sobě-odpuštění a sebezpřijetí, začal a byly to tři dny, které, dnes už to mohu říct, změnily můj život. Dozvěděli jsme se odkud naše problémy pochází, a postupně vyzkoušeli různé techniky pro jejich odstranění. Naučil jsem se, že pro vyřešení problému je důležité ho pojmenovat,

³ <https://www.tvorim-svuj-zivot.cz/>

poznat a přijmout. Problém přehlížet, dělat že není, nebo s ním bojovat není řešení. Zjistil jsem, že většinu problémů si vytvářím sám, ale že je taky sám, pokud budu dostatečně vytrvalý, dokážu řešit. To bylo úžasné zjištění. Zjistil jsem během této krátké doby i to, proč mi Milan tolik vadí. On totiž měl něco, co já neměl, ale moc jsem to toužil mít. Bezprostřednost. Na konci semináři jsem si jen jako by mimoděk uvědomil, že už mi nevadí. Naopak, že jsem v jeho společnosti rád. Bylo to pro mě potvrzení toho, že jsem se zbavil té mojí části, nebo aspoň kousku, která mi nedovolovala být jako on. Překročil jsem svůj stín! V neděli večer mi bylo opravdu líto, že víkend končí. Rozloučili jsme se a rozjeli se domů. Byl jsem rád že jsem na seminář jel. Píšu to záměrně, neboť výše jsem uvedl, že jsem dokonce uvažoval i o tom, že nepojedu. Stálo to za to! Milanovi jsem napsal. Popsal jsem mu moje pocity z prvního setkání i změnu jakou jsem na sobě zažil během víkendu. Poděkoval jsem mu za to, že mi umožnil tohle prožít. Ještě, než jsme se rozešli tak jsme si všichni slíbili, že se sejdem na dalším semináři. Termín měl být oznámen na internetových stránkách.

Po návratu domů jsem hodně přemýšlel o uplynulém víkendu a o informacích, které jsem získal. Vůbec jsem nepochyboval, že postupy a techniky na odstranění „stínů“, fungují. Cítil jsem to sám na sobě. Stačil jediný víkend k pojmenování, přijetí, rozpuštění a odpuštění si několika aspektů mé osobnosti, které ve mně vyvolávali pocit studu, méněcennosti apod. Výsledek byl osvobozující. Ovšem stále to byl jen začátek.

Postupně jsem absolvoval všechny semináře zaměřené na osobní růst. Jako zlomové se pro mě ukázaly semináře rozvíjející mimosmyslové vnímání. Na konec jsem absolvoval i kurzy pro přípravu mentorů odpuštění, kde jsme se naučili, jak získané vědomosti předávat dál.

Jak už jsem se zmínil, posun do jiné „dimenze“ pro mě znamenaly semináře rozvíjející mimosmyslové vnímání. Práce s Vyšším Já (VJ) pomocí kyvadla mi doslova učarovala a já trávím téměř každý večer prací s kyvadlem. K této činnosti mám velký respekt a přistupuji k ní s maximální pečlivostí a pokorou. Nechci dělat chyby.

První rok jsem pracoval výhradně se sebou a se svými tématy. Chtěl jsem mít nejprve vše ověřené a vyzkoušené na sobě. Sbíral jsem zkušenosti. Téměř z každé práce s VJ jsem řešil nějaký úkol. Čistil jsem vlivy různých negativních emocí, energií a vůbec využíval všechny nástroje Tippingovy metody. Hojně jsem využíval pracovní listy odpuštění. Nadále jsem byl v kontaktu s Petrem a Milanem, na které jsem se obracel o radu nebo pomoc. Postupem času jsem si troufnul nabídnout pomoc mým nejbližším.

Moje vlastní témata k řešení se týkala především vztahů. Postupně se dál zlepšily vztahy s oběma syny, a dokonce jsme se skoro po roce „náhodou“ potkali s Martinou. Byl jsem za to setkání rád, hezky jsme si popovídali a já se omluvil za to, jak jsem se k ní choval. Začali jsme se scházet.

Cítil jsem se dobře. Víkendy a dovolené jsme trávili s Martinou spolu. Podle potřeby jsem dál pracoval na svých tématech a před sebou jsem měl ještě několik kurzů (workshopů) Příprava mentorů odpuštění.

Zkouška

Přišel rok 2020 a s ním něco úplně nového s čím jsme neměli žádnou zkušenost, COVID.

Postupně se zpřísnující hygienická opatření a s tím ochromení chodu celé společnosti. Začal jsem pracovat z domova (HO) a prakticky jsem přerušil veškeré osobní kontakty. A právě v této už tak vypjaté době se stalo něco, na co jsem nebyl připravený. Vlastně nevím, jestli se na tohle dá připravit.

Na přelomu února a března 2020 jsem našel ve schránce obálku. Byla to pozvánka z nemocnice (na 27. března) na urologickou ambulanci. Nikdy před tím jsem z nemocnice žádnou pozvánku nedostal, a tak jsem nevěděl o co může jít, ale měl jsem tušení nějakých obtíží. Ve stanovený den jsem se od doktora dozvěděl, že z poslední kontroly mám zvýšenou hodnotu PSA (5,9) a že v rámci vyloučení rakoviny prostaty je třeba udělat biopsii. Termín byl stanoven na 22. dubna. a za týden jsem byl pozván na výsledky. Výsledek byl: Jeden z odebraných vzorků je pozitivní. Hned mi bylo sděleno, co bude následovat. CT břicha, RTG plic

a s výsledky na onkotým do krajské nemocnice. Byly mi naznačeny možnosti léčby – chemoterapie, ozařování, operace, případně kombinace jmenovaného. Vyslechl jsem všechno jak ve snu a nebyl schopen jakéhokoliv dotazu. Až doma mi došlo, co jsem se dozvěděl. Najednou na mě dolehly všechny strachy z této informace. A otázka, PROČ já?

Několik následujících dní bylo asi nejhorších v mém životě. Díky situaci s Covid a vládním nařízením jsem byl v podstatě „uvězněn“ doma a sám s touto informací. Hlava mi běžela na plné obrátky, v noci jsem nemohl spát, ráno jsem nechtěl vstávat. Nikomu jsem nic neřekl, nechtěl jsem touto zprávou nikoho zatěžovat. Nakonec jsem se svěřil mému mladšímu bratrovi a následně i Martině. Byla z toho vyděšená snad víc než já. Začátkem května jsem jel na onkotým do krajské nemocnice. Doporučení bylo, operace, případně ozařování. Domluvil jsem si měsíc na rozmyšlenou. Tuto dobu jsem chtěl využít k získání co nejvíce informací o možnostech léčby a rizicích. O všech možnostech i alternativní medicíny. Největší obavy jsem měl z toho, jak komunikovat s lékaři. Potřeboval jsem někoho, kdo mi poradí. Sehnal jsem kontakt na paní doktorku, která kromě oficiální medicíny uznávala a praktikovala i alternativní postupy. Zavola jsem jí a domluvil návštěvu. Měl jsem s sebou výsledky vyšetření z nemocnice, a tak jsme se bavili o konkrétním postupu. Návštěva pro mě byla moc důležitá. Podrobně jsme probrali všechny možnosti a vzhledem k nálezům tu byla i možnost konzervativního přístupu. Stav sledovat a k léčbě využít všechny možnosti alternativního přístupu. Čínskou medicínu, léčitele apod. Navštívil jsem ještě jednoho uznávaného urologa a poprosil o jeho názor. Podle něho operace, byť s určitými riziky. Rozhodnutí bylo na mě.

Během skládání informací jsem si pomalu začal třídit plusy a mínusy a snažil se o nějaký racionální „výstup“. Snažil jsem se vyhodnotit svoje vyhlídky na další život s léčbou, kterou mi nabízela oficiální medicína a bez této léčby. Nakonec jsem se rozhodl, s vědomím všech rizik, pro alternativní přístup. Na onkotým jsem jel už s pevným rozhodnutím, odmítnout léčbu. Přiznám se, že jsem měl obavy z reakce doktorů. Moje rozhodnutí respektovali, alespoň to tak řekli, ale neodpustili si poznámku, že dělám chybu. Obrovsky se mi ulevilo a já se po dlouhé době zbavil stresu a strachu. Uvolnily se mi ruce pro práci se sebou.

Hledání příčiny

Začal jsem, skoro detektivním způsobem, hledat příčinu mých potíží. Začal jsem postupně kontrolovat a „čistit“ snad všechno co by mohlo mít nějakou souvislost s mojí diagnózou. Zjistil jsem silný vliv negativní energie v ložnici, která procházela středem mého lůžka. Dotazem, zda tato energie je příčinou mého problému byla odpověď ANO. Kyvadlo energii určilo jako geopatogenní zónu (GPZ). Energii se mi podařilo vyčistit a vše vypadalo v pořádku. Později jsem si uvědomil, že GPZ v ložnici a v celém bytě jsem kontroloval a čistil hned po semináři, kde jsme se to učili. Tehdy v ložnici žádná GPZ nebyla a už vůbec ne pod lůžkem. Následující den jsem se zaměřil na „prozkoumání“ negativní energie v ložnici. Energii jsem znovu indikoval a při dotazu, zda se jedná o energii GPZ mi kyvadlo ukázalo NE. Energie se chová a působí jako GPZ, ale jedná se o energii dosazenou za účelem škodit. Poprosil jsem VJ o vyčištění a kyvadlo ukázalo vyčištění na 100%. Následující den se energie objevila znovu a zjistil jsem, že se jedná o EIPů neboli „cizí energoinformační působení“. Původcem byla moje prababička a vytvořila „mentální zářič“, který je chráněný. Projevy byly velice „rafinované“. Energie projevující se jako GPZ byla pouze krycím projevem pro EIPů s cílem znemožnit, nebo alespoň znesnadnit odhalení. Jednalo se tedy o dvě negativní energie, přičemž druhá od prababičky byla nezávislá na první a její vliv na moje zdraví byl 80%. Počátek působení byl přibližně před rokem a toto dlouhodobé působení vyvolalo zdravotní problém na úrovni fyzického těla. Jediný, kdo dokáže zrušit vliv EIPů je prababička a jediný kdo ji dokáže přesvědčit jsem já. Řešením je „Hlasový dialog“ s babičkou. Tady jsem byl se svými schopnostmi v koncích, a tak jsem požádal Petra, aby dělal průvodce dialogem. Domluvili jsme se, že dialog proběhne přes Skype. Průběh byl velice náročný, ale nakonec se podařilo vliv EIPů vyčistit. Bylo to pro nás pro oba, babičku i mne, osvobozující. Po vyčištění jsem zažil obrovskou úlevu a příliv životní energie.

Průběh dialogu, jak ho zapsala Petrova žena Martina:

Bábinka... Přišla. Vždycky přijdou, i když se zlobí. Babičky jsou cool:-))))))

Mluvila o sobě a svém životě. O náročnosti žít a mít pro vlastní děti a sebe. Hlavně pro ty děti. Byla zoufalá. Prodávala se za peníze. Což není nijak ojedinělé. Měla svůj cíl. Zabezpečit děti. Byla žena a potřebovala peníze. Tak se potkala s jedním z nich. Z počátku jí imponoval. Však byl námořník. Tito muži měli charisma. Zamilovala se a už nešlo jen o peníze pro děti. Přes city se dala využívat. Také nic ojedinělého. Zažila bití a nehezké zacházení s ní i s jejím tělem. Čarovala. Bylo to běžné. Stalo se z toho však očarování. Námořník zemřel. Ona byla upálena. Duše nedošla klidu. V neděli přišla naděje. Vladimír a bábinka ukončili toto trápení a všichni zúčastnění si odnesli mnohá ponaučení. Duše bábinky mohla odejít. Z počátku si nevěděla rady, ale chtěla vše napravit. Upřímně napravit. A byla vyslyšena. My všichni. Nakonec mělo vše hluboký přesah. Očarování bylo zrušeno a bylo očištěno i dané místo.

Nejdůležitější slova na závěr mířila k Vladimírovi. Mluvílo se o jeho moudrosti a o tom, že morálka je důležitá. Nečinit zlé, pomáhat. Sdílet vlastní zkušenosti. Ty jsou nesmírně důležité a obohatí nejen člověka samého, ale také jeho okolí. Jeho energie je léčivá a prospěšná, už jen tím, že je...

Vladimír mohl pocítit, co znamená život. Opravdový život. My ostatní také.

Z těchto slov přišla velká moudrost. Připomněli jsme si, jak je důležité Být tím, kým jsem ... a nesnažit se být lepší neboli někým jiným. Aneb jak řekla bábinka. Slovy, která přišla k Mojžíšovi. JSEM KDO JSEM... Máme si to pamatovat a nezapomínat na to. Vážít si života jako takového a věřit, že vše, co přichází, je pro naše dobro. Možná to v danou chvíli neumíme poznat, jak řekla bábinka a můžeme zapomenout, ale je to tak.

Z jejích slov jsem šťastná. Mám radost z celého povídání. Mohli jsme být přítomni zázraku přesahující fyzický svět. Loučení bylo krásné. Pocity lásky, míru, vděčnosti a radosti s námi budou již napořád. Děkujeme bábinko. Děkujeme Vladimíre. Děkujeme Petře. Žehnej vám Bůh.

Zapsala Martina – děkujeme.

Moje pocity a komentář:

Ahoj Martino,

děkuji za Tvoje shrnutí nedělního dialogu s babičkou. Znovu jsem si to procítil a dojalo mě to. Jsem moc rád a vděčný za výsledek. Babičce jsem poděkoval, popřál všechno nejlepší, hodně lásky a poslal modlitbu. Zaslouží si to. Stejně jsem poděkoval i Tobě a Petrovi, mým průvodcům. Jsem rád že jste součástí mého života.

Ten pocit osvobození a zároveň uvědomění si, že jsem mohl být součástí odpuštění nikdy nezapomenu. Je nádherný!

*Děkuji za všechno, přeji hezké dny a moc, moc zdravím,
Vladimír*

Moje poznámka (mám potřebu to zmínit):

Tato událost s babičkou se odehrála v roce 2021. Abych byl schopen co nejpřesněji popsat co se stalo, musel jsem si vše připomenout, protože detaily mi už vyprchaly. Od samého začátku, co pracuji s kyvadlem, tak zaznamenávám každé „pracovní napojení“ na moje VJ a dokumentuji průběh práce. Dohledal jsem tedy, že dialog s babičkou jsme vedli 21.6.2021. Začátek v 10 hodin a ukončení kolem 11:30 hodin. Při hledání zápisu jsem listoval blokem a všiml jsem si jedné věci. Prakticky první půl rok práce s VJ jsem se zabýval pouze mojí osobou. Při každém napojení jsem čistil negativní emoce, negativní přesvědčení, čistil a harmonizoval čakry (žádná nebyla ve 100% kondici), čistil a harmonizoval meridiány (většina nebyla 100%). Postupně se přidávalo čištění snad všech vlivů EIPů a přidávkem snad z každé práce bylo vypracování pracovního listu odpuštění k nějakému tématu, někdy i několik. Píšu to proto, protože

dneska, při pracovním napojení pouze překontroluji „kondici“ čaker, meridiánů, tří jemnohmotných těl, emoční a psychickou kondici a úroveň energie. Až na výjimky vše na 100%. Beru to už jako samozřejmost a dneska jsem si uvědomil, že tomu tak vždycky nebylo a jak velkou změnu jsem prodělal. Děkuji za to. Víím, že věci se nedějí náhodou a věřím, že ten půl rok před „babičkou“ byla moje příprava. Příprava na to, abych celou situaci zvládnul, získal důvěru v to, co dělám, a sílu a jistotu rozhodnout se správně.

Když jsem se svým rozhodnutím zbavil tlaku oficiální medicíny, nepřestal jsem dál pracovat na svém uzdravení. Nadále mi pomáhal především Petr a Milan. Na ně jsem se vždy obracel, když jsem potřeboval radu, nebo pomoc. To platí stále. Posilují moji víru. Ještě jednoho člověka chci zmínit. Pana Jiřího. Myslím, že on svým „zásahem“ výrazně přispěl k obratu mého zdravotního stavu. Bohužel už není mezi námi. Všichni mají můj obrovský dík. Při zpětném pohledu si uvědomuji, jakého daru se mi dostalo a jak mě tato zkušenost obohatila. Dostal jsem příležitost během popsaného vyrůst. Jsem na sebe pyšný, říkám to se vsí pokorou a dál na sobě pracuji.

Ještě jedno. Ukazatelem „kondice“ prostaty je hodnota PSA. Poslední hodnota PSA z letošního léta byla 4,4. Vzhledem k mému věku je to hodnota zdravého člověka.

Dneska už si troufnu, na základě osobních prožitků, zkušeností a schopností, pomáhat i jiným. Obrací se na mě především nejbližší rodina. Snažím se vždy pomoci. Někdy stačí si s dotyčným jen popovídat, poslouchat a projevit účast, někdy je třeba pomoc VJ. Překvapilo mě, jak jsou přijímány pracovní listy odpuštění. Byl jsem ze začátku opatrný při jejich doporučení. Měl jsem obavy, jak to člověk, který se s něčím podobným setkává poprvé, přijme. Ve všech případech pracovní list tak nějak přirozeně vyplynul z povídání a byl přijat naprosto samozřejmě, jako „duchovní lék“. Dělá mi to radost a pomáhám v rámci schopností a časových možností...